

Katoamattomat aarteet

Tälle illalle on annettu aiheeksi: ”**Katoamattomat aarteet**”.

Aihe on osa tämän sunnuntain kirkollisesta aiheesta.

Kirkoissamme on tänään saarnattu katoavista ja katoamattomista aarteista. Tämä toinenkin puoli on syytä ottaa tässä huomioon, jotta voidaan syvemmin tarkastella kuvaa katoavista sekä myöskin katoamattomista aarteista.

Nimittäin, molempia aarteita me ihmiset voimme koota elämämme aikana.

Meille ihmisille ovat ne katoavat aarteet monesti päällimmäisenä ja vallankin, jos emme ole vielä löytäneet katoamattomien aarteiden maailmaa omalla kodallamme.

Lähden liikkeelle tutusta Raamatun kohdasta. Se on Matteus 6:19-20, ja kuuluu seuraavasti: 19:”*Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat murtautuvat sisään ja varastavat.*

20. *Vaan kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä varasta.”*

Näistä jakeista huomaamme, että toisten aarteiden keräämisestä varoitetaan ja toisten aarteiden keräämiseen kehoitetaan.

Älkää kootko ja toisaalta sanotaan, kootkaa.

Älkää siis kootko aarteita maan päälle. Miksi näin, kysymme? Vastaus on, että siksi, koska ne kuuluvat katoaviin aarteisiin.

Maan päälliset aarteet ovat myöskin herkästi tuhoutuvaa tavaraa.

Niitä koi syö ja ruoste raiskaa, niin kuin Sana meitä opastaa ja jonka me kaikki ymmärrämme ihan luntojaan.

Toisaalta ne myöskin ovat herkkää saalista varkaille. Tästäkin Sana meitä muistuttaa, vaikka se on meille tuttua jo luonnostaan.

Niillä ei myöskään ole sitä iankaikkista arvoa. Kullalla ja hopealla emme voi ostaa ikuisuusosaa taivaassa.

Emme myöskään voi saada sydämeemme rauhaa, jonka vain Jumalamme ja Vapahtajamme meille antaa.

Sanoihan kerran Jeesus Joh.14:27:ssä: ”

”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkään peljätkö.

Jeesus antaa rauhan, mutta maailma antaa monenlaista murhetta ja huolta myöskin siitä, miten saisin rikkautta lisää ja miten jo kokoon saaneen omaisuuden säilyttäisin.

Monenlaisia murheita ja pelkoja tulee siis maailmallisten aarteiden kanssa. Maailmallinen rikkaus on siinäkin mielessä hyvin petollista, että se tuodittaa meidät väärään rauhaan.

Väärässä rauhassa eli sen vertauksen rikas mies, josta Jeesus puhuu Luukkaan

evankeliumin 12-luvussa. Siellä kerrotaan rikkaasta miehestä, jonka maa kasvoi hyvin.

Rikas mies mietti mielessään: ”*Mitä minä teen, kun ei minulla ole mihinkin viljani kokoaisi?*

Ja hän sanoi: Tämän minä teen; minä revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan niihin kaiken eloni ja hyvyyteni; ja sanon sielulleni; sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi; nauti lepoa, syö, juo ja iloitse.

Mutta Jumala sanoi hänelle: Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois, kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut? Näin käy sen, joka kokoaa aarteita itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä.”

Tässäkin vertauksessa Jeesus antaa ymmärtää, että on hyvin tärkeää hankkia rikkautta Jumalan aittoihin.

Mielen kiinnittäminen ajallisiin aarteisiin sokaisee ihmisen. Hän ajattelee vain tätä aikaa eikä muista, että hänen on kerran lähdettävä täältä jopa äkkiä kenenkään arvaamatta.

Rikkaalle nuorukaisellekin Jeesus sanoi kerran:

21 *"Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua."*

22. *Mutta kun nuorukainen kuuli tämän sanan, meni hän pois murheellisena, sillä hänellä oli paljon omaisuutta.*

23. *Silloin Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Totisesti minä sanon teille: rikkaan on vaikea päästä taivasten valtakuntaan.."*

24. *Ja vielä minä sanon teille: helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan."*

Tämäkin todistaa sen ettemme rikkauttamme voi ansaita taivaan valtakuntaa. Taivaan valtakunta portti pysyy suljettuna jos me luotamme tavaramme ja luulemme, että kun minä täällä elän hyvin, niin se takaa minulle taivaan valtakunnan. Rikas nuorukainenkin meni pois hyvin murheellisena. Miksi näin? Eikö juuri siksi, että suuri rikkaus piti hänet otteessaan. Siitä oli vaikea luopua.

Pohjimmiltaan Jeesus ei varmaankaan tarkoittanut sitä, että hän todella möisi kaiken mitä hänellä oli.

Jeesuksen tarkoitus oli se, että rikas nuorukainen olisi jättänyt ahneuteen taipuvaisen sydämen kokonaan Herran hoitoon. Näin olisi tullut oikea suhde ajalliseen rikkauteen. Tähän viitta Jeesuksen opetus opetuslapsilleen Markuksen evankeliumin 10-luvussa, jossa Jeesus sanoo tätä samaa rikkaan nuorukaisen vertausta tarkemmin selittäessään. Hän sanoo jakeessa 24: *"Lapset, kuinka vaikea onkaan niiden, jotka luottavat tavaraansa, päästä Jumalan valtakuntaan!"*

Toisille Herra on siunannut sitä ajallista mammonaa enemmän kuin toisille. Herra haluaa, että me sillä omaisuudellamme asioimme Jumalan valtakunnan eteenpäin menemiseksi. Opettaahan apostoli Paavali nuorta Timoteustakin 1Tim.6:ssa:

17. *Kehoita niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme,*

18. *kehoita heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omastansa jakelevat,*

19. *kooten itsellensä aarteen, hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat todellisen elämän.*

Huomaamme kuinka apostoli varoittaa panemasta toivoa epävarmaan rikkauteen.

Toisaalta hän kehottaa, että ajallisesti rikkaat hyvissä töissä rikastuisivat, olisivat anteliaita ja omastansa jakelisivat Jumalan valtakunnan eteenpäin menemiseksi.

Ne ovat niitä katoamattomia aarteita, jotka noteerataan taivaan valtakunnassa.

Mutta tässäkin on hyvä huomata se seikka, ettemme anteliaisuudellamme ansaitse armoa ja Jumalan valtakuntaa. Se annetaan meille lahjana ja Jumalan armosta Jeesuksessa Kristuksessa, kun otamme sen uskolla vastaan.

Anteliaisuus on yksi hyvä Hengen hedelmä, joka vaikuttaa niissä, jotka ovat saaneet kokea niin äärettömän suuren armon Jeesuksessa. Ovat saaneet kokea, että kaikki minun suuret syntini ovat anteeksi annettu. Jeesus on maksanut niistä äärettömän suuren ja kalliin hinnan, kun meni ristille minun syntieni tähden.

Tästä sydämeen on syntynyt suuri rakkaus Herraa ja Vapahtajaa kohtaan, mutta myöskin hukkuvia sieluja kohtaan. Ei voi olla antamatta sitä hyvyyttä, mitä Jumala on milulle uskonut asioidessani sillä ja niillä leivisköillä mitä on saanut Jumalan suuresta armosta.

Kun puhutaan katoamattomista aarteista, niin tämä edellä kuvattu anteliaisuus on sitä, että on löytänyt sen suurimman katoamattoman aarteen, joka on Jeesus Kristus.

Hänestä kumpuaa Pyhän Hengen kautta sitten kaikki se hyvä minkä eteen saamme täällä ahertaa mielin määrin, niitten mahdollisuuksien mukaan, mitä meille on uskottu.

Ja ettei meille köyhemmille tulisi väärää kuvaa tuosta anteliaisuudesta, niin on hyvä muistuttaa meitäkin Jumalan sanalla. 2Kor.8:11-12:

”Täyttäkää nyt siis tekonne, niin että, yhtä alttiisti kuin olitte sen päättäneet, sen myös täyttäisitte, varojenne mukaan.

12. Sillä jos on alttiutta, niin se on otollinen sen mukaan, kuin on varoja, eikä sen mukaan, kuin niitä ei ole.”

Varojen mukaan saamme olla alttiita antamaan. Jumala ei odota muuta kuin olemme uskollisia siinä mitä meillä on. Mutta sekin tulee tehdä hyvällä omalla tunnolla ja kiitollisella mielellä.

Tässä samassa Korinttolaiskirjeessä sanotaan, sen 9.luvussa jakeessa 7: *”Antakoon kukin, niinkuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa.”*

Tässäkään asiassa meidän ei tule jäädä lain alle. Sillä lain vaatimusten mukaan toimiminen ilman sydämen rakkautta Herraan on hedelmätöntä.

Sanotaanhan sanassa, että ”sydämen kyllyydestä suu puhuu”. Samoin sydämen kyllyydestä avautuu myöskin rahakukkaron ja hyvien tekojen nyörit.

Joku saattaa ajatella nyt, että minä olen niin pieni palkkailen, jottei minulta liikene yhtään euroa Jumalan valtakunnan työhön.

Jos voit hyvällä omalla tunnolla olla antamatta, niin ei Herra sinulta niitä kolikoita vaadi.

Tärkein on se, että sinä ensin rakastut Herraan ja Hänen sanaansa ja sitten toimit sen mukaan kuin näet hyväksi Sanan edessä.

Rahattomanakin sinä voit kuitenkin antaa omat lahjasi Herran käyttöön.

Sinä voit sanoa: ”Tässä minä olen, ota minut kokonaan ja täytä minut rakkaudellasi niin, että voi löytää oman paikkani seurakunnassa ja vaikkapa tässä KI-liikkeessä.”

Minua itseäni on siunannut kuningas Daavidin todistus psalmissa 37, jakeissa 25-26.

Siellä hän kirjoittaa:

”25. Olen ollut nuori ja olen vanhaksi tullut, mutta en ole nähnyt vanhurskasta hyljättynä enkä hänen lastensa kerjäävän leipää.

26. Aina hän on armahtavainen ja antaa lainaksi, ja hänen lapsensa ovat siunaukseksi.”

Eikö olekin hieno kohta. Daavid tuo koko elämänsä kaaren meidän eteemme.

Hän todistaa, että nuoruudesta vanhuuteen asti Herra on pitänyt huolen. Herra ei ole häntä hyljännyt eikä jättänyt.

Myös sitä ajallista leipää on ollut ihan joka tarpeisiin. Lastenkaan ei ole tarvinnut lähteä kerjäämisen tielle.

Ruokaa on riittänyt jopa muille jakaa. Näinhän meilläkin on ollut käytäntönä ainakin sota-aikana ja sen jälkeen. Naapurin leivästäkin on pidetty huolta...

Itsekin olen kokenut tämän siunauksen, vaikka lähdin Jumalan valtakunnan työhön alkuun pienellä palkalla. Muutama sata markkaa vain. Se oli paljon vähemmän, mitä sain varsinaisessa työssäni ennen tätä ratkaisua.

Kristuksen rakkaus johti tähän ratkaisuun. Ja Herra on pitänyt huolen. Eikä lastenkaan ole tarvinnut lähteä kerjuun tielle. Herra on heistäkin pitänyt huolta.

Toinen hyvä Raamatun kohta löytyy Sananlaskujen kirjan 30.luvusta, sen jakeet 7-9.

Se on rukous, jonka itsekin olen monesti rukoillut.

Se kuuluu näin:

7. *”Kahta minä sinulta pyydän, älä niitä minulta koskaan kiellä, kuolemaani saakka:*

8. *Vilppi ja valhepuhe pidä minusta kaukana. Älä köyhyyttä, älä rikkautta minulle anna; anna minulle ravinnoksi määräosani leipää,*

9. *etten kylläisenä tulisi kieltäjäksi ja sanoisi: ”Kuka on Herra?” ja etten köyhtyneenä varastaisi ja rikkoisi Jumalani nimeä vastaan.”*

Kahta asiaa Aaguri, Jaaken poika pyytää Herraltaan.

1. *”Vilppi ja valhepuhe pidä minusta kaukana”, hän anoo.*

2. *”Älä köyhyyttä, älä rikkautta minulle anna; anna minulle ravinnoksi määräosa leipää.”* (Enempää ihminen ei oikeastaan tarvitsekaan)

Ensimmäinen pyyntö on hengellinen. Se on hyvin tärkeä pyyntö. Vilpillisyshän on syntiä samoin kuin valehtelemisenkin. Niistä hän pyytää varjelusta.

Niihin mekin varmaan herkästi lankeamme. Siksi se pyyntö on meillekin tärkeä ja jos lankeemus yllättää, niin olisimme valmiit tekemään niistä parannusta.

Olisimme valmiit viemään ne taivaallisen aarteemme, Herramme ristin juurelle, sinne puhdistuslähteelle, jossa meidän kaikki syntimme on sovitettu.

Toinen pyyntö on myöskin tärkeä. Se liittyy meidän ajalliseen elämäämme. Siinä on kuitenkin tuo hengellinenkin näkökulma.

Miksi Aaguri pyytää sitä ettei Herra antaisi köyhyyttä hänelle? Siinä on nimittäin se vaara, jonka hän mainitseekin. Hän sanoo: *”Etten köyhtyneenä varastaisi ja rikkoisi Jumalani nimeä vastaan.”*

Kun elämistä eli rahaa on niukasti, niin herkästi lähdetään varkauden tielle.

Valitettavasti (tänäänkin) monet ovat tämän synnin pauloihin joutuneet, vaikkei ajallista huolta huomisesta olisikaan.

On tullut tavaksi varastaa. Jopa jotkut ovat päättäneet rikastua sillä. Joillekin siitä on tullut jopa ammatti. Varasliikoja liikkuu eri puolella maailmaa. Myös meillä täällä Suomessa, merirosvoista puhumattakaan maailman merillä.

Aaguri pyytää myöskin sitä, ettei Herra antasi rikkautta. Miksi hän tätä pyytää?

Me ihmiset niin mielellään haluaisimme sitä yhä enemmän ja enemmän. Tämän vaaran Aaguri ymmärtää, kun hän sanoo: *”Etten kylläisenä tulisi kieltäjäksi ja sanoisi: Kuka on Herra?”*

Rikastumisen myötä on tuo vaara olemassa.

Herkästi Herran siunaus unohtuu ja me alamme ylpistyä ja miettiä, mitä minä enää Herraa tähän tarvitsen. Tulee vertauksen rikkaan miehen mieli.

Tästä vaarasta myöskin tämän päivän epistolateksti meitä varoittaa ja ohjaa meitä oikeaan tyytyväisyyteen. Apostoli Paavali kirjoittaa Timoteukselle, (1Tim.6:6-12):

6.”Ja suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa.

7. Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myös voi täältä mitään viedä;

8. mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin.

9. Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen.

10. Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla.”

11. Mutta sinä Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta.

12. Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään, johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä.”

Siinä on hyvät ohjeet myöskin meille tämän ajan Timoteuksille ja muille uskon kilparadalla kilpaileville...Tätä henkeä ja mieltä meihin voi valaa taivaallinen aarteemme Kolmiyhteinen Jumala:

Isä, Poika ja Pyhä Henki, Jumalan sanan välityksellä.

Tämä puhe on pidetty KI-kodilla Kajaanissa su14.06.2009.